

BULLETIJN

- - VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL-KOMMUNISTEN - -

OPSTEL EN BEHEER :
H. DE BREUCK
- 63, ST. JANSPLAATS -
ANTWERPEN - POSTCHECK : 4201.31

HET NUMMER : 50 CENTIEM
JAARABONNEMENT : 6 FRANK

MAANDBLAD

September 1937
3de Jaargang
N° 9
50 cms

INHOUD: I.-In republikeinsch Spanje
voert de reaktie den hoogsten
toon!
II.- De Oorlog zonder Oorlogs-
verklaring.
III.- De Moord op Andreas Nin.
IV.- Korporatisme, bercepsorga-
nisatie en verplichte
werkloozen-verzekering.

IN REPUBLIKEINSCH SPANJE VOERT DE REAKTIE DEN HOOGSTEN TOON.

Het wezenlijke in de hervormingen die in republikeinsch Spanje en bijzonder in Katalonië werden doorgevoerd is de overname en de op basis der bedrijfsraden gereorganiseerde ekonomie. In de mate waarin deze overname door zelfstandige proletarische lichamen gebeurde en deze reorganisatie gericht was op den geleidelijken uitbouw van een socialistische ekonomie begroetten we deze hervormingen als een wezenlijke overwinning van het revolutionaire proletariaat. Dat ze niet volledig, en in welke opzichten ze niet aan deze eischen beantwoordden, werd reeds vroeger in dit bulletin uiteengezet.

Zooals ze echter bestaan blijven ze een bedreiging voor het kapitalisme in Spanje en elders, in een kapitalistische ekonomie passen ze in ieder geval niet. Dit verklaart waarom de officieele regeeringen van Barcelona en Valencia en hun handlangers alles in het werk stellen om deze nieuwe ekonomische vormen op alle mogelijke manieren te saboteren, ook al wordt hierdoor de zaak van den anti-fascistischen oorlog min of meer in moeilijkheden gebracht. Daertij wordt deze sabotage op alle manieren, zelfs "marxistische", schoongespraat en alle schuld van de ekonomische verwarring die er door ontstaat moet juist dienen om de nieuwe ekonomische organisatie in de oogen der massa te diskrediteeren.

Hier volgt een typischen aanval op de laatste overblijfselen van wat het proletariaat in Juli 1936 veroverd had.

"El Diavio" van 13 Oogst 11. : (Zie slot laatste bladzijde)

DE OORLOG ZONDER OORLOGSVERKLARING EN DE LIJDZAAMHEID
DER ARBEIDERSORGANISATIES

De diplomatie heeft er een nieuw middel op gevonden om de openbare opinie om den tuin te leiden. In uitgestrekte gewesten van het onmetelijke China worden honderdduizenden soldaten, uitgerust met de modernste wapens, tegen elkaar in het vuur gejaagd en evenveel burgers kennen de verschrikkingen van den oorlog; maar het schijnt dat de oorlog tusschen Japan en China nog altijd niet is verklaard en de internationale diplomatie legt de grootste bedrijvigheid aan den dag voor het "behoud van den vrede".

Onuitputtelijk lijken de toevluchten van het kapitalisme om voor de massa de wezenlijke en konkrete beteekenis van zijn politiek te vermommen de bedriegelijke drijfveeren van de imperialistische politiek der kapitalistische staten gaan schuil onder den mantel der "onbaatzuchtige idealen": "recht", "vrede", "kollektieve veiligheid", "trouw aan het gegeven woord", "demokratie".

Verre-

Onze journalisten memen in deze dubbelzinnige situatie in het Oosten waar de oorlog woedt en de diplomatische betrekkingen tusschen de oorlogvoerende machten behouden blijven- een uiting te zien van de bijzondere sluwheid van de "Oostersche" diplomatie. Nu weten we niet of de diplomaten van de gele imperialisten zoo bijzonder sluw zijn, maar wat we wel kunnen vaststellen is dat de tegenstelling tusschen de zeemzoete en geruststellende woorden van de diplomaten en de moorddadigheid van de oorlogvoerende legers geen verschijnsel is dat alleen in het Oosten voorkomt. De gebeurtenissen in de Middellandsche Zee bewijzen ons dat de groote machten op zoo'n gespannen voet tegenover elkaar staan dat we weliswaar nog niet van een formeelen oorlog kunnen spreken, maar zeker van een koortsachtige voorbereiding ervan, een wederkeerig bevoelen en betasten waar het zeker niet bij blijven kan. De Fransche en Engelsche vloot hebben nauwkeurige onderrichtingen gekregen voor de verdediging van de handelsschepen die onder hun vlag varen. Aan den anderen kant zal het de Engelsche en Sovjet-Russische regeering zeker niet onbekend zijn wie hun schepen aanvalt. We kunnen gerust zeggen dat, zonder officieele oorlogsverklaring, de staat van oorlog in de Middellandsche Zee een feit is.

"De voorwaarden tot den vrede in Europa hangen dit jaar af" zoo schreef Winston Churchill, lid van den Engelschen Privee-Raad ("Sóir" 13 Oogst) "van het overwicht van de Engelsche vloot en van de macht van het Fransche leger. Zij hangen ook af van factoren die niet kunnen gemeten worden, zooals de waarde van de heerschappij over de zee, waardoor doorheen alle oceanen, alle rijkdommen van de wereld en alle naties zich kunnen vereenigen, zooals de wezenlijke rijkdom van het krediet en het bezit van het goud; en in de derde plaats, machtiger dan al het vorige, zooals de macht van de Democratie en de vrije instellingen, die niet alleen de parlementaire naties vereenigen, maar de Diktatuur in haar eigen vesting ondermijnen."

De "vrede" hangt dus, maar de meening van een der diplomaten die er geen bijzonder belang bij heeft de materieele substantie van de kapitalistische leerstellingen te onthullen, van het overwicht van leger en vloot, van het meesterschap over de zee, van den wezenlijken rijkdom van het krediet en het bezit van het goud af. En de macht van de "Demokratie"

en de "vrije instellingen" wordt uitsluitend door deze factoren bepaald, daarom staat zij in de orde der opsomming ook op de laatste plaats.

Deze "vrede" is dus een gewapende vrede, en een gewapende vrede waar- bij de wapens niet enkel door het feit van hun aanwezigheid alleen van waarde zijn, zooals dit in de Middellandsche Zee blijkt. En hij zal zoo- lang in den huidige vorm kunnen behouden blijven tot het blok van de naties die zich de verdedigers van de "beschaving" noemen, zulle n oor- deelen dat de gewapende macht, de heerschappij over de zeeën, het kre- diet en het goud voldoende in hun handen zijn samengetrokken om met hoop op slagen tegen het andere blok op te trekken.

Deze opvatting belicht den internationalen staat van alarm. Zij herin- nert er aan dat de onnoemelijke katastrofe waar de kapitalistische machten de heele wereld naar toe sturen, een immer grootere bedreiging van de massa wordt. En wat aan deze bedreiging zijn karakter van volledige on- afwendbaarheid bijzet is de volkomen lijdzaamheid van de arbeidersklas- se. Op zeker oogenblik, voor de wereldramp van 1914-18, toen het oor- logsgevaar niet zoo dreigend was als nu, onderzochten de arbeidersorga- nisaties de gebeurlijkheid van een oorlog en kondigden af dat, moest het onherroepelijke voltrokken worden, het antwoord van de arbeidersklasse de algemeene staking moest zijn. Nu weten we dat partijen en vakbonden op dat oogenblik reeds te zeer aan hun onderscheidene bourgeoisies ge- bonden waren om woord te houden. Dit belet niet dat zij om den schijn te redden zich nog zedelijk verplicht achtten een eensgezindheid, die niet bestond, te veinzen.

Op dit oogenblik voeren kommunisten en socialisten openlijk en alge- meen een politiek die voor 1914 een uitzondering was. De internationale kongressen worden uitgesteld en vermeden om het de "kameraden" ministers niet te lastig te maken. Met het naderen van de wereldramp is voor socia- listen en kommunisten ook het oogenblik voor het tweede verraad aan het socialisme nakend, verraad dat des te snooder zal zijn als het eerste heeft bewezen zelfs de door zijn daders voorgewende voordeelen niet te kunnen afwerpen.

En voor de internationalisten is het een redente meer met verdubbelden ijver de leugen van den oorlog voor de zoogezegde verdediging van het vaderland en de democratie aan de kaak te stellen als een oorlog ter ver- dediging van de kapitalist ische woekerbelangen.

DE MOORD OP ANDREAS NIN

Het staat dus vast dat Nin vermoord werd. De omstandigheden van zijn aanhouding, van zijn opsluiting en zijn dood zijn nog niet volledig in het klare getrokken. Maar zekere onbetwiste en onbetwistbare feiten la- ten toehet verloop der gebeurtenissen vast te stellen. Het was naar aan- leiding van een stalinistische perskampanje tegen de POUM en haar mili- tanten (beschuldigd van samenheulen met Franco) dat Nin werd aangehouden. Naar Madrid overgevoerd waar hij door een "Volksgerecht" moest geoordeeld worden, viel hij in handen van de stalinisten die in Spanje - de regeering geeft het toe - eigen gevangen issen hebben. Op weg naar de regelmatige gevangenis van Valencia zou hij met mede-gevangenen plus bewakers door de stalinisten neergemitraillleerd zijn. Dit is, in't kort, het afgrijse-

lijke drama van zijn dood. Het laat niets over van de door de republikeinsche regeering en haar woordvoerders zoo behendig gesponnen legende van een anti-fascistisch Spanje dat eensgezind zou strijden ter verdediging van de democratie en voor maatschappelijke hernieuwing. Voor ons is Nin's dood slechts een tragische bevestiging van een voorstelling der dingen die we meermaals hebben weergegeven. Zij geeft meer relief aan een beeld van politieke toestanden waar tot nog toe te veel onderdeelen aan ontbraken. We wisten dat de republikeinsche regeering tegen de arbeiders, anti-socialistisch en anti-revolutionair was. We wisten dat het stalinisme niet de geringste faktor in dezen haat voor de proletarische revolutie was; wel kenden we zijn inzichten, maar wat het zich geoorloofd achtte te doen, daarover waren we niet voldoende ingelicht. Welnu, de moord op Nin bewijst dat de stalinisten geweldige rechten hebben veroverd; zij dringen niet alleen hun wet aan de regeering van Valencia op. Zij hebben de straffeloosheid veroverd voor hun misdaden bedreven op hen die niet door Staline betaald worden. De regeering van Valencia laat betijen. Misschien kan zij niet anders? De niet-interventie-politiek, door republikeinsch-Spanje voor zijn wapenbevoorrading heelemaal op Rusland aan te wijzen, heeft het handen en voeten gebonden aan de Sovjet-heerschers overgeleverd. Onze socialisten zouden goed doen dit eens in overweging te nemen, indien zij daartoe nog in staat zijn. De Gailly's en Cs. die te pas en ten oppas tegen de kommunisten van leer trekken, hebben een politiek gevoerd die de Spaansche arbeiders overgeleverd heeft aan hun ergste vijanden, morgen hun beulen, de stalinisten.

Het is het stalinisme dat in Spanje den strijd voor de proletarische revolutie heeft in den ban geslagen. Wie weet worden het morgen niet de bondgenoten van Franco. Spanje, na Rusland, bewijst dat het stalinisme voor niets terugdeinst om zijn contra-revolutionaire plannen door te voeren; want de moord op Nin is geen uitzondering, maar ééne misdaad uit de lange reeks, waaraan door de betekenis van den naam van het slachtoffer meer ruchtbaarheid werd gegeven.

Maar de dood van Nin moet niet enkel de gelegenheid zijn om de protesteeren tegen de contra-revolutionaire politiek van de Valencia-regeering en van alle "niet-interventionisten". Zij moet voor hen die naar het voorbeeld van de POUM hebben gemeend te kunnen ijveren voor de proletarische revolutie door met de bourgeoisie een verbond aan te gaan, een les zijn.

Na 19 Juli, toen de Katalaansche bourgeoisie zich wanhopig aan de macht vastklampte, die haar zienderoogen ontglipte en naar de gewapende arbeiders overging, nam de POUM net als CNT-FAI aan deel te nemen aan een burgerlijke regeering. De POUM schijnt de sociale revolutie op zijn programma gehad te hebben. Zij verdedigde het bijeenroepen van een wetgevende vergadering van arbeiderskomitees, vakbonden, militieën enz.. Zij wou de macht aan de arbeiders. Maar praktisch werkte zij samen met een burgerlijke regeering en hielp de bourgeoisie in haar macht behouden blijven gedurende de moeilijkste weken en maanden. Nadat zij de macht weer stevig in handen had, werd de POUM op aandringen van de stalinisten aan de deur gezet.

Nu was het juist Andreas Nin die de POUM in de Katalaansche regeering vertegenwoordigde. Nin is gevallen onder de kogels van de stalinisten handelend in opdracht van de bourgeoisie, die Nin hielp redden. De vroegere vrienden van Nin, de Company's zijn er dorr gediend. Nin is dood, maar de revolutie was reeds dood op het oogenblik dat hij in de regeering Companys trad, wier taak het was te beletten dat de revolutie

VERPLICHTENDE VERZEKERING TEGEN WERKLOOSHEID.

Twee problemen zullen kortelings ter bespreking komen:
Het wettelijk Statuut der vakbonden en de verplichtende verzekering tegen werkloosheid. Socialistische en vakbondpers brachten ons aardig wat commentaar in verband met deze kwesties. De grond van deze zaak werd hierbij echter hergens aangeraakt. Dit heeft ons geenszins te verbazen. De vakbonden zijn op dit oogenblik zoodanig in de bourgeois-politiek ingelijfd dat hun leiders op verre na niet de noodige onvooroorlogenheid bij de beoordeeling van deze problemen kunnen aan den dag leggen, problemen die het eindpunt zijn van een lange ontwikkeling, veelmeer dan het uitgangspunt van een nieuwe vakbondspolitiek onder nieuwe voorwaarden.

Sinds lang hebben de vakbonden hun lot verbonden aan dat van den burgerlijken staat. Kan men dan redelijkerwijze den eenigszins objectief oordeel van hun leiders verwachten over een kwestie die zeer nauw met de ontwikkeling van den staat in verband staat? Want we mogen niet uit het oog verliezen dat de twee ontwerpen, die overeenkomstig de belofte in de regeeringsverklaring van het kabinet Van Zeeland bevat, aan het parlement zullen voorgelegd worden, van even nabij den staat als de syndikaten raken. Zij zijn er even zeer op gericht een nieuw evenwicht in de werking van den staat te verkrijgen als de bevoegdheid van de syndikaten te begrenzen en er de modaliteiten van vast te leggen.

Over de rol van de bestaande werkloozenkassen in het systeem door den Koninklijken kommissaris gelast met de studie van het vraagstuk van de verplichtende werklozenverzekering ontworpen zegde de socialist Fuss in een onderhoud toegestaan aan een medewerker van "Le Peuple" het volgende (10.7.37): "In feite zijn de werkloozenkassen (d.i. de Vakbonds-kassen-N.v.h.BULL). als dusdanig reeds verdwenen. Zij bestaan nog alleen als inningsorganen van de bijdragen en verdeelingsorganen van de vergoedingen". En terecht. En dit oordeel geldt - meenen we - niet voor de Vakbondskassen alleen, maar voor de vakbonden over hun geheel. Er bestaat een wezenlijk onderscheid tusschen wat we door de macht der gewoonte Vakbonden blijven noemen en de door de arbeiders 50 of 60 jaar geleden in het leven geroepen organisaties ter verdediging van hun belangen. Weliswaar blijven zij nog immer organisaties uitsluitend gevormd uit loontrekkenden en blijven zij zich bezighouden met de regeling van hun arbeidsvoorwaarden. Maar hier houdt de gelijkenis op. Vroeger gehoorzaamden de vakbonden aan den arbeider en alleen aan hem. In hun schoot werd de arbeider vertrouwd gemaakt met de maatschappelijke problemen, bij hen ging hij, volgens het woord van Marx, aan de School van het socialisme. Er heerschte democratie. Nu liggen de syndikaten aan banden. Zij groepeeren indrukwekkende arbeidersmassa's. Wij worden door de regeeringsautoriteiten over alle problemen van den dag geraadpleegd. Maar dezen invloed halen zij heel dikwijls bij de regeeringsautoriteiten zelf. De bureaucratische diktatuur is regel in de syndikaten, gemilderd of niet door raadplegingen van de leden (het ligt overigens in de lijn der diktaturen volksraadplegingen te houden, de ééne al "volkscher" dan de andere)

De socialistische leiders beklagen zich terecht over de vervolgingen waaraan, in zekere gewesten de arbeiders blootgesteld zijn die, ofwel weerstaan aan den druk op hen uitgeoefend om in de patronale kassen te treden of, eens zoover, hun rechten durven opeischen. Maar de revolutionnaire arbeider die op een revolutionnaire vakbondspolitiek zou willen 'ndringen in zijn socialistischen Vakbond is op dezelfde wijze blootgesteld. Plagerijen (1) en materieele benadeeling zijn in dit geval aan de orde.

De vakbonden hebben van hun zelfstandigheid afstand gedaan den dag dat zij, in ruil van zekere wezenlijke voordeelen, de bemiddeling van den staat hebben aanvaard in de geschillen tusschen arbeiders en patroons. Het was verstandige politiek van de bourgeoisie aan de vakbonden voor te stellen werkloozenuitkeering toe te staan aan de arbeiders die zouden weigeren onder de door de paritaire Kommissies vastgestelde loonen op voorwaarde dat de Vakbonden zich zouden verplichten de beslissingen van deze zelfde Kommissies te doen eerbiedigen. Het was niet toevallig dat een socialist, Jozef Wauters, in België zijn naam aan deze politiek hechtte. Er was werkelijk een socialist toe noodig opdat de arbeiders op zulk een koop zouden ingaan. De bourgeoisie heeft de uitmuntende gedachte gehad zijn vervolging van de syndikaten op te geven van het oogenblik dat zij een aanzienlijke macht begonnen te vertegenwoordigen, waarmee het Kapitalisme voortaan zou hebben af te rekenen. Vanaf dit oogenblik was het beter de syndikaten in haar bedwang te krijgen dan de openlijk te bestrijden. Deze politiek, van voor den oorlog ingeluid, maar daadwerkelijk verwezenlijkt sinds den wapenstilstand is voor de bourgeoisie volledig geslaagd. Het wettelijk statuut dat men zich voorgenomen heeft aan de Vakbonden te geven is slechts het logisch uitvloeisel van heel deze politiek. Het is waarlijk komisch zekere vakbondleiders zich te zien verzetten tegen het plan van de regeering door een wet het statuut van de vakbonden te willen vastleggen. Hun verontwaardiging komt tamelijk laat. Van het oogenblik dat men zich op den weg der paritaire kommissies begaf moet men fataal bij het wettelijk statuut belanden. Reeds in 1931, op de syndikale week te Morlanwelz door de syndikale kommissie op touw gezet, sprak Jozef Wauters zich reeds voor het toekennen van de rechtspersoonlijkheid aan de Vakbonden uit. De staat die aan de vakbonden toegestaan heeft het bestaande ledenaantal te bezitten, door het stelsel der toelagen, wil zijn verhouding met de syndikaten wettelijk vastleggen. Zekere algemeene grondprincipes van deze verhoudingen wil hij duidelijk zien aangegeven en bij deze gelegenheid zeer zeker ook enkele bijkomende waarborgen nemen tegen een mogelijk teruggrijpen van de vakbonden naar de verbeurde zelfstandigheid.

(1) Het volstaat hier bij wijze van toelichting, er aan te herinneren dat de niet-socialistische gesyndikeerden, aangesloten bij de z.g. "Klassenstrijds-Vakbonden", tweede-rangs-gesyndikeerden zijn, aan wie de hoedanigheid van aangeslotene onder om het even welk voorwendsel en altijd volgens de belangen het oogenblik van de almachtige vakbond-burokraten, die de reglementen naar eigen believen uitleggen, kan onttrokken worden. Sinjeur Gailly heeft het nog onomwonden in de "Peuple" van 4 Oogst verklaard: "Om bij ons gesyndikeerd te zijn, moet men socialist zijn (lees reformist, christen.... of onverschillig), want door inden vakbond te treden sluit men zich aan bij de B.W.P."

Is zulks dan niet billijk en vanzelfsprekend? Laat uw krokodillen-
 lentranen, heeren Vakbondleiders, tegenstanders van de wettelijke
 erkenning! De teerling is geworpen. En gij hebt het zoo gewild.
 Hoelang overigens zal deze tegenstand duren, vooral waar de staat,
 in ruil van de wettelijke verplichtingen aan de Vakbonden opgelegd,
 nieuwe gelegenheden aan onze weerbarstige bureaucraten zal weten te
 bieden om hun paperassige bedrijvigheid aan den dag te leggen.
 De toelating om voor het gerecht de arbeiders te vertegenwoordigen
 waarvoor Isi Delvigne zich tot kampioen opwerpt, weegt wel op tegen
 de toelating aan den staat, nog wat meer dan vroeger zijn neus te
 steken in de zaken van den vakbond.

De tijden zijn lang voorbij, dat sommige vakbonden, liever dan een
 toezicht te dulden van den staat, afzagen van de toelagen aan de
 werkloozenkassen, die aan dit toezicht waren verbonden.

Er is weliswaar heel wat tijd verlopen eer de bourgeoisie er
 toe overging de vakbonden te erkennen. In haar verhoudingen met de
 arbeiderswereld hield zij zich langen tijd aan de spreuk: "Eenieder
 is koning in zijn huis", en deze geest van patronaal feodalisme is
 niet heel en al verdwenen. Maar zekere groot-bourgeois die een
 klaar inzicht in hun tijd hadden begrepen het gevaar dat er aan ver-
 bonden was de ooren te stoppen voor de eischen der arbeiders.
 Eveneens achtten zij het buitengewoon gevaarlijk heelemaal geen ver-
 band te hebben met de arbeiderssyndikaten, die eens gesticht een
 enorme invloed op de arbeidersmassa's hadden verkregen.

In dit verbond mogen we er wel op wijzen dat het een der meest
 authentieke vertegenwoordigers van het Belgisch kapitaal, Solvay,
 was die het zijn bijdroeg om den invloed van de B.W.P. te doen groei-
 en, **door voor de**voedingswerken van de B.W.P. een miljoen goudfranken
 ter beschikking te stellen. Op het gebied van de wettelijke erken-
 ning van de vakbonden was het eveneens een rasecht bourgeois die
 een rol van voorlooper speelde. Het was in 1913 dat vertegenwoordi-
 ger Devèze van de meest typisch representatieve ^{partij} van het industrieel
 kapitalisme in België, de liberale een ontwerp in dien geest indiende.
 Invoering van kollektieve kontrakten moest de aanhoudende bedrei-
 ging van de stakingen afweren, die "alle voortbrengers zonder onder-
 scheid van klasse" met ondergang bedreigden en de heele natie "in de
 bronnen zelf van haar bestaan" aantastte. Deze motiveering wordt
 gunstig onthaald door den sekretaris van de syndikale kommissie,
 Jef Rens, in zijn ontwerp: "Dit is weliswaar de taal van een bour-
 geois, maar van een bourgeois, die, in plaats van zich tegen de
 opkomst van de arbeidersklasse te verzetten, dezen vooruitgang zonder
 stoot tracht te doen ingang vinden". Het is nu eenmaal zoo dat de
 uitschakeling van de stakingen met evenveel ijver door de reformis-
 tische vakbondleiders als door de patroons zelf wordt nagestreefd.

En inderdaad deze bekommernis loopt als een noode lijn door-
 heen de gansche wetgeving in verband met de paritaire kommissies,
 de kollektieve kontrakten en nu ook met het wettelijk statuut der
 Vakbonden, en dit geldt evenzeer voor de voorstellen van vóór of
 na den oorlog of van jongere ontwerpen. Het onderscheid in de tal-
 rijke ontwerpen en tegenontwerpen in dat verband ligt alleen in de
 wijze waarop zij gerechtvaardigd worden. De wijze waarop zij door
 de vakbondleiders worden onthaald werd bepaald door de bijzondere
 tijdsomstandigheden, waarvan wel dient gewag gemaakt.

De socialistische leiders voeren kampanje tegen het "Korpora-
 tisme" van christelijken oorsprong. In zijn brochure over de organi-
 satie der beroepen, gaf de sekretaris der syndikale kommissie hier-
 voor de volgende redenen: "Het Korporatisme" zoo zegt hij, in den
 geest van de fascist en de reaktionnairen, is gegrondvest op de
 onaantastbaarheid van het privaateigendom en het eigendom aan pro-
 duktie-middelen en hierdoor juist bestendigt het het behoud van het
 klassenonderscheid en bestendigt, gewild of niet, de voortzetting
 van den klassenstrijd.

8.
Alle ontwerpen met korporatieve inslag bestendigen de ondergeschikte rol waartoe de arbeidersklasse veroordeeld is".

Dit is klare taal: het christelijk korporatisme dat de vreedzame klassensamenwerking wil verwezenlijken bij behoud van het privateigendom moet van de hand gewezen worden omdat deze voorgewende vreedzame klassensamenwerking in werkelijkheid neerkomt op de heerschappij van de Kapitalistische klasse over de arbeiders. Ziedaar een opmerking die ons socialistisch-gefundeerd lijkt. Nu verwerpt Rens weliswaar het korporatisme, komt echter op voor een zekere "organisatie van de beroepen" onder bepaalde voorwaarden. Wat verstaat hij eigenlijk onder organisatie van de beroepen? Een geheel van maatregelen die de voeling moet vergemakkelijken: 1° tusschen de verschillende klassen binnen de beroepen, 2° tusschen de verschillende beroepen, 3° Tusschen de beroepen aan den eenen kant en de politieke organen aan den andere. Na kennis genomen te hebben van de besluiten van zijn studie is men verbaasd dat hij het christelijk korporatisme verwerpt. Inderdaad zien we niet in waarom men de door de christenen voorgestelde maatregelen verwerpt dan wanneer deze juist hetzelfde doel beoogen als het door Rens aangegevene. Dit doel is vervat in de boven aangehaalde drie punten. Weliswaar zijn de voorgestelde middelen niet heelemaal dezelfde en maakt de sekretaris van de syndikale kommissie voor de syndikaten aanspraak op een minder star statuut met minder nadeelen voor de Syndikaten dan door de christene leiders wordt geeischt. Maar zelfs de werkelijke voorwaarde van Rens tot de organisatie der beroepen, te weten dat deze organisatie "geen enkele bepaling inhoud die de private onaantastbaarheid van de produktiemiddelen zou waarborgen (2) verliest alle waarde van het oogenblik dat men verklaart dat het wezenlijk beoogde doel is een einde te stellen aan het konflikt tusschen arbeid en kapitaal.

Maar hier zal Rens ons natuurlijk antwoorden dat we hem ten onrechte den wensch toeschrijven den klassenstrijd te remmen, dat hij dezen strijd niet wil staken maar hem integendeel voeren met meer aan de nieuwe omstandigheden aangepaste middelen. Of laten we hem liever zelf aan 't woord: "Het is een feit dat buiten alle theoretische bekommernis om de beroepen zich zijn beginnen organiseeren. De paritaire kommissies bestaan, de kollektieve kontrakten ingsgelijks. Hebben zij den klassenstrijd opgeheven? Wij meenen van niet. Maar zij hebben aan den klassenstrijd andere vormen gegeven die alhoewel minder gewelddadig toch wezenlijk bestaand zijn. Deze inrichtingen echter laten het proletariaat toe langs den weg van onderhandelingen met het patronaat resultaten te bereiken, waartoe zij vroeger slechts door stakingen konden komen.

En wij die Rens reeds gingen beschuldigen partijganger te zijn van klassensamenwerking. O dwaling! Rens is integendeel een vurige voorstander van den klassenstrijd, hij gruwet echter van de verouderde onafdoende, versleten middelen, zooals de staking. Daarboven verkiest hij de diskussies met het patronaat in de kommissies die, zonder staking, voor de arbeiders meer afdoende resultaten afwerpten dan die ooit door lange stakingen zouden worden bekomen. Het is best mogelijk (alhoewel we het ten zeerste betwijfelen) dat men in de laboratoria van zuivere wetenschap van de syndikale kommissie de meening is toegedaan dat de paritaire kommissies en andere gouvernementele babbels arena's zijn voor den klassenstrijd, in de werkelijkheid echter zien de dingen er heel anders uit. Het is juist dat de paritaire kommissies en de kollektieve kontrakten den klassenstrijd niet hebben doen ophouden. Ondanks deze heerlijke instellingen blijft hij voortduren, maar van het oogenblik dat hij in een aktieve faze treedt en de arbeiders het werk heerleggen treden de paritaire kommissies in werking.

Niet om den strijd een grootere stuwkracht bij te zetten, maar wel om hem te kanaliseeren, af te bakenen te wringen in het nette keurslijf der kapitalistische orde: zoo krijgen we een deftige, ordelijke klassenstrijd "modern style" Begrepen?

In andere woorden worden de moderne wapens van den klassenstrijd alleen aangewend tegen de arbeiders en vóór de Kapitalisten.

In dien zin, maar alleen in dien zin, heeft Rens gelijk: de paritaire kommissies zijn werktuigen van den klassenstrijd, maar..... in den dienst der bourgeoisie. De organisatie der beroepen, zooals Rens die opvat heeft tot doel dit werktuig te volmaken. Is het noodig te zeggen wie er voordeel uit trekt?

Nochtans hebben de opvattingen van de partijgangers der organisatie van de beroepen -heel gematigde opvattingen als de dagelijksche praktijk van het Belgisch Syndikalisme zelf een lawaaijerige tegenstand wakker geroepen in den schoot van de syndikale kommissie. Waar die op het kongres van Oostende -einde 1935- aan den dag kwam werd er besloten de zaak tot nader order te laten rusten. Natuurlijk was die tegenstand meer in woorden dan in daden. Volgens Rens, was het L. De Brouckère die de algemeene oppositie atmosfeer tegen de organisatie der beroepen schiep. Nochtans zijn er tusschen de opvattingen van de Brouckère en die van de voorstanders der beroepsorganisatie over den grond der zaak hoegenaamd geen verschillen. "Ik heb nooit -zoo schrijft de Brouckère- in de kollektieve kontrakten een werktuig tot klassensamenwerking gezien, maar het middel tot een strijd die des te afdoender en des te heviger is, als hij beter georganiseerd is en hij uitgestreden wordt door middelen waarbij het fysisch geweld vervangen wordt door het betrekken van immer aanzienlijker en wezenlijker maatschappelijke krachten".

De redenen tot oppositie van de radikale vakbondleiders moeten dan in andere richting gezocht worden. En ze zijn licht te ontdekken. Wat zij voor alles duchten is dat men te veel spoed bij het wetten maken kan aan den dag leggen of ook nog dat men de vakbonden daden zou doen stellen, beloften zou doen afleggen of verbintenissen aangaan die ze niet zouden kunnen houden zonder den steun van de massa's te verliezen. Men denke slechts aan de groote stakingen, van 1932 en 1936. Bij deze twee bewegingen waren regeering en syndikaten elk op hun eigen terrein bedrijvig, maar beiden in dezelfde richting: die van de opheffing van de staking. En nochtans zaten ze elkaar bij deze gelegenheid duchtig in 't haar. Ze werkten immers beide op een verschillend plan. De regeering eischte soms van de vakbonden een te brutale verloochening van het optreden van de masse en aan den anderen kant nam de regeering ordemaatregelen die de vakbondleiders onmogelijk met hun autoriteit konden dekken zonder afkeurend misnoegen onder de stakende arbeiders te wekken. In vele gevallen zagen de Vakbonden beter de gevaren die aan de likwideering van de staking verbonden waren dan de regeering. Zij waren handiger. Wat de Brouckère ducht, is dat een te snelle en te brutale inschakeling van de vakbonden aan den staat het fijne mechanisme zou storen dat tot hiertoe zoo goed heeft gefunctioneerd. De Brouckère vreest de kollektieve overeenkomst niet, maar wel de "karikatuur die men er soms van biedt en die men wil doen doorgaan voor de echte en ons wil opleggen."

Alleszins is de oppositie in de vakbonden tegen het wettelijk statuut sinds 1935 sterk verzwakt. Aan den anderen kant eischt de christen-demokratie, die haar naam aan het wettelijk statuut heeft verbonden, voldoening en oefent de bourgeoisie, die de gebeurtenissen van 1932 en 1936 niet meer wenscht te herleven, immer groo-ter drukking uit. Het tempeest dat de wettiging der vakbonden in de B.W.P. deed opgaan zal wel gaandeweg bedaren.

En tenslotte zullen we kunnen vaststellen dat de onverzettelijke grootschreeuwers er niet het minst zullen toe bijgedragen hebben om het sinds lang aangevatte opzet van de bourgeoisie tot een goed einde te brengen: aan het proletariaat zijn organisaties afhandig maken door ze in te schakelen in het kapitalistisch mechanisme. Radikaal schijnende maatregelen kunnen bij een zeker aanhouden van de economische hervatting verwacht worden, zooals b.v. het uitbreiden tot andere bedrijven van het afgevaardigdenstelsel, bij het mijnbedrijf in gebruik (voorstel van Minister Delattre) Menig arbeider moge het toeschijnen als ging men den weg op naar meer democratie in de fabriek, als zou de maatschappelijke positie van de arbeiders hierbij gediend zijn, vermits de afgevaardigden op gelijken voet met de patroons zullen kunnen onderhandelen. Maar deze afgevaardigden dragen den veelbetekenden naam van: "Verzoeningsafgevaardigden". Zij zijn niet aangesteld om de eischen van de arbeiders bekend te maken en te verdedigen, maar om met het patronaat samen te werken in het zoeken naar oplossingen die conflicten moeten vermijden. Onder het regiem van de economische heerschappij der patroons loopt dit verzoeningsopzet altijd uit op het breken van de stakingen en van den ontvoogdingsstrijd der arbeiders, waarvoor de vakbonden -o, ironie!- zich nog steeds als kampioenen opwerpen.

We moeten nog enkele regels wijden aan het christen democratisme. Het staat vast dat de verdediging van het integraal korporatisme achteruitgang boekt. De christen leiders verzetten er zich tegen dat men hen als voorstanders van een totalitair regiem voorstelt. Zij beweren partijganger te zijn van de syndikale vrijheid. Wat natuurlijk van weinig belang is. De christen democratie die belijdt dat het uiteindelijke doel van den mensch niet van deze wereld is, wat haar niet belet het privaateigendom der rijken als een "natuurlijk" recht te verdedigen, moet zich in onoverbrugbare tegenstelling bevinden met dezen ontvoogdingswil der arbeiders, die geen andere perken aan de maatschappelijke volmaking stelt dan de lichamelijke en geestelijke mogelijkheden van de menschheid. De christenen hebben organisaties gesticht en deze vakbonden genoemd, alhoewel zij alleen den naam gemeen hebben met de organisaties die spontaan uit den klassenstrijd zijn gegroeid. Voor de christen democratie, zelfs onder het stelsel dat zij syndikale vrijheid noemen, kan de taak der arbeiders nooit méér zijn dan zich te onderwerpen aan de bestaande maatschappelijke ordening en die beschouwd wordt als deel uitmakend van eene door God ingestelde natuurlijke orde. De vrijheid voor de christenen kan alleen bestaan in de keuze van de middelen om deze "natuurlijke orde" te verwezenlijken, nooit om ze omver te werpen.

Maar dit belet niet dat de huidige gematigheid van de christene leiders verdient vermeld te worden. Men moet hierin zeker het gevolg zien van de ongenade waarin het rexisme vooralsnog bij de arbeiders verkeert en meer nog van den klaarblijkelijken afkeer van de arbeiders voor het fascisme. Het rexisme, evenals de christen-demokratie beweert zijn programma te ontleenen aan de maatschappelijke leer van de kerk. Het rexisme heeft de taak van de christen-demokratie ongetwijfeld veel zwaarder gemaakt om de arbeiders van het socialisme en den klassenstrijd af te wenden.

Vandaar de zorg waarmee de christene leiders elke terminologie vermijden die met het rexisme eenige verwantschap zou verraden. Onnoodig te herhalen dat het ideaal van de christen democratie is en blijft: de klassenverzoening. Van de wettelijke erkenning van de vakbonden verwachten zij een nieuwe groei van hun organisaties.

De kosteloosheid van de sociale verzekeringen en van zekere openbare diensten is een eisch die sinds lang van de socialistische programma's geschrapt is.

In den wedloop, naar klassensamenwerking is het tegelijk met de andere socialistische eischen verdwenen. Nochtans was deze eisch een van de wezenlijkst-socialistische, want hij ging uit van de vooruitzetting dat het patronaat niet kon beschouwd worden als ontslagen van alle verdere verplichtingen, tegenover de arbeiders, van uitbetaling van het loon. De kosteloosheid der verzekeringen was naar de opvatting van de socialisten van dien tijd een middel om aan het patronaat een gedeelte van de uitgeperste meerwaarde te ontnemen. In dien tijd beoogde het socialisme nog de afschaffing van de loonarbeid. Sedertdien is er heel wat veranderd en de B.W.P. is regeeringspartij geworden. De socialisten schijnen er prijs op te stellen geen enkele hervorming voor te stellen, waarvan de kosten niet worden gedekt door afhoudingen op het ^{het} arbeidersloon. Voor wat het huidige ontwerp aangaat, is het klaar dat er moet toe bijdragen om door de geheele arbeidersklasse een aanzienlijk gedeelte van de honderde miljoenen die de staat voor zijn specifieke doeleinden aanwendt, te doen dragen. De verplichting tot verzekering tegen werkloosheid opgelegd aan alle loontrekkenden moet, zoo voorziet men, het aantal verzekerden verdubbelen. Welnu, zij die zich onder het stelsel van de vrije verzekering, toch inschreven in de werkloozenkassen, waren diegenen, die er persoonlijk het grootste belang bij hadden. De lagen van verzekerden die door de nieuwe bepalingen zullen aangerogerd worden zijn ongetwijfeld de meest-bevoorrechteten op zichte van de werkloosheid. De voordeelen die voor den staat uit deze nieuwe toetredingen zullen voortvloeien zullen grootelijks de lasten overtreffen die eraan verbonden zijn. De socialistische pers, die bij deze gelegenheid slechts een echo van de burgerbladen is, heeft het over solidariteit die door dezen maatregel zou gediend zijn: de meerbedeelden zouden hun minder bedachte broeders steunen. We kunnen alleen vast stellen dat dit een heel nieuwe manier is om het vraagstuk van de werkloosheid te beschouwen, die heel zeker niets met socialisme en niets met revolutionair syndikalisme te maken heeft. De werkloosheid is geen natuurlijke plaag maar een uitvloeisel van het kapitalisme dat met het kapitalisme verdwijnen kan. Het is aan de arbeidersorganisaties, diernaam waardig, aan de eenige klasse die met het kapitalisme de werkloosheid bestendigt, de lasten te doen dragen van een toestand, waarvoor de arbeiders hoegenaamd geen verantwoordelijkheid treft: aan de bourgeoisie. Nu bedoelen we niet dat de meer bevoorrechte arbeiders hun minder bedeelde broeders moeten in den steek laten, maar kan men van solidariteit spreken, waar de vijandige klasse de eenige en onmiddellijke profiteur, er de arbeidende klasse de eenige benadeelde is.

Het solidariteits-argument houdt dus geen steeken men moet eens te meer vaststellen dat op dit gebied als op vele andere het socialisme aan zijn beloften is tekort geschoten.

Het verslag van den socialistischen koninklijken kommissaris behelst nog tal van schikkingen die de wezenlijke bedoeling van het kapitalisme blootleggen: de lasten van de verzekering der werkloosheid van den rug der bourgeoisie op, dien van het proletariaat af te wettelen en bovendien de rechten van de "verzekerden" zoo veel mogelijk te besnoeien. Dit blijkt wel uit de voorgestelde manier van toewijzing van de verzekering die wordt berekend niet volgens de dagen werkloosheid, maar.....begrijpt wel, volgens het aantal dagen, die de verzekerde gewerkt heeft.

Dit zal tot gevolg hebben, dat hem, die zijn verzekering het dringends noodig heeft, het minst zal toegewezen worden, en hij die het minst van zijn rechten zal hebben gebruik te maken, in het voor hem uitzonderlijk geval van werkloosheid het meest zou trekken. Men moet werkelijk de schaamteloosheid van een socialist bezitten om zulke voorstellen te doen doorgaan voor een verzekeringsontwerp.

De kwestie van de funktie die de bestaande werkelozenkassen in het nieuwe stelsel zullen vervullen houdt alle aandacht van den vakbondsburokraten gaande, maar van hen alleen. Wij gelooven dat de vakbondskassen niet volledig verdwijnen. Daarvoor hebben ze in het verleden te goed gewerkt. Een staatsburokratie zou minder goed en kostelijker gewerkt hebben. En dan bij ledige kassen, zijn daar nog altijd de stakingskassen die kunnen aangeproken worden, wat bij het verdwijnen van de vakbondskassen natuurlijk niet meer het geval zou zijn. Wij meenen dat de bourgeoisie zich wel zal wachten aan de vakbondskassen hun schijn van zelfbeheer te ontnemen. Maar niet voor lang, denken we, en gelukkig ook, want hoe gauwer de arbeiders zullen inzien met hoeveel vanden zij door hun vakbonden aan den burgerlijke staat gebonden zijn, hoe beter. Des te sneller zullen ze naar andere en betere middelen uitzien om den kapitalistischen staat te bevechten. In afwachting is het ieders plicht de reaktionaire ontwerpen die men wil doen doorgaan voor de bekroning van de ontvoogdingsaktie van de arbeiders, te ontmaskeren.

ONDER ONS.

Het abonnement van verscheidene kameraden is verstreken. Wij dringen er op aan dat deze onverwijd hun revolutionairen plicht zouden begrijpen en het bedrag van 6,-Fr. zouden storten op onze postcheckrekening. Want wij zitten in den krot, ons bulletijn kan alleen nog uitkomen door den geldelijken steun van enkele kameraden. Sympathiseerenden, stuurt ons uw steun, vele kleintjes maken een groot.

Steun Augustus.

T.20.-Fr. I. 20.00Fr. - D.20.00Fr. Fr. 20.00Fr. R.15.00Fr. samen: Fr.95.00.-

Eenige kameraden zijn tot de ontdekking gekomen, dat ze nog ettelijke exemplaren(een vol koffer) brochuren in hun bezit hadden. Wij kunnen dus verschillende jonge kameraden in de mogelijkheid stellen zich deze aan te schaffen aan zeer voordeelige prijzen.

I. Staat en Revolutie Lenin	Frs.2.50
II. Historisch Materialisme Gorter	" 2,50
III. Grondslagen van het kommunisme	" 1,50
IV. Sovjetregeering en IIIe int. op sleeptouw van de internationalr bourgeoisie.	" 0,75
V. Open brief aan Lenin. Gorter.	" 1,--
VI. Klasseemoraal.	" 0,50
VII. Kommunistisch manifest . K.Marre	" 1,--
VIII. De wereldrevolutie. Gorter.	" 2.50
IX. Het imperialisme, de wereldoorlog en de sociaal-demokratie.	" 2.50

"Ondanks uw (de economische organisaties) rijkdom aan ideeën, ondanks uw heel arsenaal van oplossingen die gij beweert te bezitten, waartoe neemt gij uw toevlucht bij de minste moeilijkheid? Tot de voorraden die gij hebt opgestapeld? Tot de nieuwe produktie-middelen die gij in het leven hebt geroepen? Neen! Zoodra een moeilijkheid opduikt strekt gij de smekende hand uit naar de Regeering van de Republiek!

"Wanneer het er op aankomt de economische moeilijkheden te overwinnen die elke revolutie meebrengt, doet gij beroep op den staat. Om doelloos op en af te bouwen, wanorde te stichten in de goederenproduktie en de bedrijfsstoerusting, om met loonen en prijzen te goochelen hadt gij niet op hem gerekend. Hij stond u in den weg. Maar als de grondstoffen en bankrekeningen uitgeput raken, als het rendement van de mechanische toerusting door sleet en verwaarloozing afneemt, als dit alles nog angstwekkend wordt bezwaard door de voorteekenen van een lange en vreeselijke krisis, dan doet gij beroep op de geldmiddelen en het ingrijpen van den staat. Om in ontvangst te nemen biedt gij u aan, om te betalen verwijst gij naar de regeering."

En als besluit volgt dan een zinnetje dat de moeite waard is :
"Zoo kan men revoluties maken, maar - Engels heeft het gezegd -
"zoo wint men er geen!" (Wij ondelijken!)

Tot daar de medewerker aan "El Diluvio".

En dat is nu de toon die door zoowat alle bladen die nog niet verboden zijn, gevoerd wordt. Van de revolutie is nog niet alles kapot, er blijft nog wat van over, het proletariaat heeft nog een heel klein beetje macht in handen .. de reaktie (met stalinisten en sociaal-demokraten voorop) is volop aan gang ook hier al wat naar werkelijke democratie zweemt den nek om te wringen!
